

HÚSVÉT 5. VASÁRNAPJA

1-5 oldal

Olv.: ApCsel 14,21b-27 – Jel 21,1-5a – Jn 13,31-33a.34-35

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Húsvét 5. vasárnapja van. Húsvét ünnepén ezt az igazságot kimondtuk: minden vasárnap Húsvét, és a keresztyénység húsvéti keresztyénység. A kérdés az, hogy Húsvét 5. vasárnapján mi az üzenet, mit üzen nekünk ez a nap. Sajátos élményben volt részem, amikor ma reggel a Katolikus Rádióban ebből a kis könyvecskéből olvastak fel. Egy prófétai lelkű professzornak, Ratzinger professzornak a könyvecskéje, aki ugye – azóta tudjuk – pápa lett, most meg már nyugdíjas pápa. Ő írta annak idején ezt a könyvecskét: Benedek Európája a kultúrák válságában. Természetesen ez is motivál, amikor ezt a kérdést teszem föl itt a templomban is: mi lesz az igazsággal, mi lesz a világ igazságával, ha az igazságot a hazugság rabságában tartják? Mi lesz az emberrel, ha az életet a halál rabságában tartják? Van válasz?

Ez Húsvét üzenetében található, a mai vasárnap a válasz erre a szorongató kérdésre, az igazságnak meg az életnek a kérdésére: arról ismerjük meg, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt. Kedves Testvérek, ezen a mai vasárnapon ezt a választ igyekszünk magunkban elmélyíteni, mert igazságtalan világban nem lehet élni. Mert az ember életre született és nem lehet az emberi életet a halál fogságában leélni. Nézzünk önmagunkba és tartsunk önvizsgálatot!

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Az ember mindig tele van kétségekkel, kérdésekkel és keresi a választ. Az élet kérdéseire keresi a választ. A világ sorsa és az ember sorsa izgatja az embert. Pál apostol, a nagy-nagy próféta, talán az igehirdetők közül a legnagyobb, noha ő maga azt mondja, hogy nagyon töredékes az ő beszéde – de a tettei! Nem véletlen, hogy Jézusnak is adott esetben az emberek furcsa módon fogadták a szavait, talán idegenek is voltak vagy újszerűek, vagy olyan elvárásokat fogalmazott meg, amik ugyan az életre adott válaszok, de az ember az igazi válaszokat általában távol tartja magától, noha ezekre vágyakozik. Mert minden igazi válasz kihívás, az igazi válaszokat nem lehet csak meghallgatni, az igazi válaszokat be kell engedni a szívünkbe, hogy aztán ezek formálják és alakítsák a gondolkodásunkat, az egész életünket.

Pál apostol a nagy kultúrájú, nagyműveltségű görögöknek vitte el az Úr igazságait. Ugye az akkor ismert világban, ez a Földközi-tenger világa, a görögök voltak gondolkodásban, szellemiségben messze a kiemelkedők az akkori népek köréből. Bár a zsidók szívesen büszkélkedtek azzal, hogy ők az Isten népe, de azért ezzel a lehetőséggel élni is kell. Mint ahogy a görögöknek sem elegendő a filozófiájuk. Ezért is fogalmazódott meg: mi lesz az igazsággal, ha az igazságot az igazságtalanság fogságába zárják? Ugyanis amikor az apostol hirdette nekik a krisztusi igazságot az Areopaguson, a nagy találkozóhelyén a görögöknek Athénban, akkor egy fordulattal feléjük néz és azt mondja: hát ti ismeritek az igazságot! Merthogy az, amit az apostol Isten igazságaként hirdet, az az élet igazsága, az emberi igazság. A görögök is rádöbbenek arra, hogy más filozofálni, más nagy igazságokon gondolkodni – és az igazság szerint élni. És az apostol pontosan ezért szórta a fejükre ezt a kemény igazságot, hogy nem elegendő tudni, mi az igazság és közben az igazságtalanságba tartani az igazságot. Azt mondta nekik: a világ, a teremtett világ, amiről ti oly sokat tudtok, ha igazán komolyan beagondoltok ennek a teremtett világnak a csodájába, akkor nektek tudni kell, ki az Isten.

Aztán az akkori kor másik nagy problémája a halál kérdése volt. Mert az ember élni akar, mégpedig örökké. Ez már nem a görögök problémája, ez minden embernek a problémája. Hallottuk a mai olvasmányban, mekkora utat tettek meg hárman ezek az apostolok, akik vitték mindenhová, az akkor ismert világ mindegyik országába az örömhírt, az Isten igazságát. De az emberek nem az élet igazságát ismerték föl még az igehirdetésben sem, mert a halál kultúráját éltek, maguknak éltek. És az ember, ha magának él, akkor a halált hangsúlyozza, mert az ember nem magányos lény, az ember közösségi lény. Az élet igazsága az, hogy az emberek egymáshoz közel kerülnek, mert az Isten úgy teremtette meg az embert, úgy programozta az embert, ha lehet ezt így mondani, hogy egymást éltessek és egymásból éljünk.

És ezekre a kérdésekre adott választ a Húsvét, az első Húsvét, amit évszázadokon keresztül készített elő az Isten az emberiség számára. És minden választ kapott: megtudták az emberek, mi az igazság és megtudták az emberek, mit jelent élni. Ez a mai vasárnap pontosan ezt az igazságot és ezt az életszemléletet hozza el nekünk. Hogy fogalmazott Jézus? Arról ismerjék fel, hogy ti a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt. Új parancsot adok nektek: szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.

Kedves Testvérek! Ezek miatt a kérdések és e miatt a válasz miatt is figyeltem föl arra, amikor ma reggel megütötte a fületem, hogy ebből a könyvecskéből olvastak fel, Mert a 21. század emberének is ugyanaz a problémája, mint a kétezer évvel ezelőtt élt emberek problémája volt: a világ igazsága. Mi az igazság és az élet, hogy tudjuk legyőzni a halált? A mi korunknak ez a nagy prófétája, Ratzinger professzor, a későbbi XVI. Benedek pápa írta ezt a könyvecskét. Pontosan arra válaszolt, arra a bajra, amivel szembesült a 20. század embere. A 20. század embere, aki elárulta az igazságot és elárulta az életet.

És sajnos ebben mi magyarok megint csak érintettek, nagyon is érintettek vagyunk. Hiszen az első világháború után azt mondták, na most megmutatjuk a világnak, mi az igazság. És mi volt az igazság? A történelmi Magyarországot megölték. És akkor, akik gondolkodtak, azon nyomban megfogalmazták, amikor a trianoni békediktátumot kihirdették, hogy most hintették el az új háborúnak a magvait. És azóta egyfolytában háborúskodás van a világon. Nem olyan, mint azt megelőzően. Amióta a világ világ és amióta az ember ember, mindig háborúskodtunk sajnos egymással. Mert a szeretettel van gondunk és bajunk mindig, mert magunknak akarunk élni és ki akarjuk az életünkéből zárni a másik embert. Vagy legfeljebb szolgálja a mi életünket, ezt szeretnénk ügyeskedve elérni.

És az evangélium, amit Pál hirdetett, amit az apostolok hirdettek, amit Jézusnak az életműve jelenített meg ebben a világban, egy csodát teremtett. Abból született a keresztény Európa, és egy évezreden át, ha nem is teljes egészében, de bizonyos értelemben az emberiséget – a civilizált emberiséget mindenképpen, hiszen még nem is jutott el mindenhova az evangélium üzenete – ez az üzenet Európát teljesen átalakította, keresztény Európa lett.

Nem véletlen, hogy Ratzinger professzor a 20. század vége felé elővette ezt a kérdést. Hiszen a 20. században, ahogy említettem, az emberek is rádöbbenek arra, hogy az igazságot elfelejtjük és az élettel szinte már nem is foglalkozunk, mert mindenki csak a maga javát keresi. És a pápa – illetve akkor még professzor írta meg ezt a kis könyvecskét: Benedek Európája a kultúrák válságában – pontosan az igazságra adja meg a választ, hogy mi az igazság és az élet, és a halál küzdelmében mi is az élet.

Ő nem úgy mondja, ahogy annak idején megfogalmazták, hogy az életet a halál fogságába zárjuk, hanem a halál kultúráját építjük. És azóta egyfolytában olyan háborúk vannak a világban, amik nem keveseket érintenek. Krisztus előtti időben helyi háborúskodások voltak. A második évezredben és főleg a második évezrednek a vége felé szembesülünk a

világháborúkkal, minden háború az egész emberiséget érinti. Mint ahogy most is itt két nép hadakozik egymással, az orosz meg az ukrán és az egész világot érinti mindaz, ami ezzel összefügg és mindaz, amit az emberek ezzel kapcsolatban ügyeskednek. De ezt hagyjuk is.

A pápa mindenképpen megismétli azt, ami a válasz. És a Húsvét 5. vasárnapja a válasz, Testvérek: új parancsot adok nektek. Ha szabad ezt így mondani, hiszen az Ószövetségben is élt ez a parancs: szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, minden erődből, és szeresd embertársadat, mint önmagadat. Na hát, itt van a probléma! Mi az, hogy mint önmagadat? Erről én már többször beszéltem itt, akik többször megjelennek ebben a kis kápolnában, azok erre már most is azonnal tudják a választ. Mert miről van szó? Ez a földi szeretet világa: „mint önmagadat”.

Jézus az égi szeretetet hozta el nekünk, és ez a válasz, vagy akár így is mondhatnám: a jézusi szeretet a válasz vagy az isteni szeretet a válasz. És ez olyan válasz, ami embernek való. Szeressétek egymást, és ez az új ebben az új parancsban ezért mondja, új parancsot adok nektek: úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. És testvérek ma, ha valóban le akarjuk győzni az igazságtalanságot, hogyha nem a halál kultúráját akarjuk terjeszteni, mint ahogy ma ezt terjesztik, egyfolytában szembesülünk ezzel, hanem az élet kultúráját, akkor ezzel az isteni szeretettel, ezzel az égi szeretettel, krisztusi szeretettel kell megbarátkoznunk.

Merthogy mit is jelent? Itt nem az ember a mérce. Ez az új szeretet azt jelenti, hogy az istenszeretetünket az emberszeretetünkkel mérjük. Milyen érdekes, akik hitetlenek, akiknek közük sincs az Istenhez meg a valláshoz, azok mind azt mondják: mi hiszünk. De miben? Ja, ha felteszik ezt a kérdést, akkor némaság a válasz. Mert hogyan lehet szeretni az Istent, akit nem látunk és nem szeretni egymást, akit látunk? Ha nekem van istenszeretetem, ha nekem fontos az Isten, aki a világ teremtője, aki az én életemnek a teremtője, aki ajándékképpen adja a világot és ajándékképpen adja az életet, ha én erről fogalmat akarok alkotni, akkor amilyen az egymás iránti szeretetünk, olyan az istenszeretetünk. Hát hogyan szeretheti az Istent valaki, akit nem láthat, azt meg, akit lát, akit rábízott az Isten – egymásra bízott az Isten – azt nem?

Tehát ez az egyik eleme ennek az égi szeretetnek: annyi istenszeretetünk van, amennyi emberszeretetünk. Ne foglalkozunk az istenszeretettel. Az Ószövetség ezzel foglalkozott. Jézus Krisztus azt mondja: ne az istenszeretettel foglalkozzatok, fogalmatok sincs az Istenről, egyikünknek sem. De arról fogalmunk van, hogy mit jelent az élet a másik embernek, mire van szüksége a másiknak, mi gyötri a másikat, mi kínozza és hogyan lehet vele úgy összetartozni, hogy a gondjaink, bajaink csökkenjenek és az örömeink meg nőjenek. Ez az első eleme ennek az égi szeretetnek.

A második eleme: a minta Jézus Krisztus. A mintát így fogalmazzuk meg: értünk lett emberré, értünk adta oda az életét, értünk halt meg és ezzel új életet szerzett nekünk. Ez a második eleme az égi szeretetnek. Egymásért, nem magunknak születünk. Ajándék az élet, de oda kell adni, nem tarthatja meg magának senki. És nincs méricskélés, hogy ennyi, eddig, elég. Ilyen nincs, hogy elég, sosem elég, mert sose tudjuk azt, hogy mire van újra meg újra meg újra szüksége a másik embernek, és az embernek arra kell készen állni, hogy ezeket a szükségleteket értse és segítsen a másinak.

Ez a másik eleme. Jézus Krisztus a mérce, aki értünk lett emberré. Hát hogy szeretné valaki a másikat, akit utál, akit gyűlöl, akivel ellenséges? Értünk, egymásért – Jézus tanítja, az élete példája. Egymásért, és oda kell adni az életet. Nem úgy, hogy most egy kicsit ámitom, kábítom. Ilyen butaságokat hallunk, hogy a nőket a férfiak úgy tudják szeretetükről meggyőzni, hogy egy szál virágot visznek. Hagyjuk a virágokat, hadd nyíljanak. Szóval nem

lehet magunkat kivásárolni semmiségekkel a szeretet világából. Odaadón, a szükségletek figyelembevételével, és sose lehet azt mondani, hogy elég, vége. Ez a második eleme.

És a harmadik eleme, ami legalább ennyire fontos, hogy ez életforma. Ez nem egy akció, nem szeretetakciókat tartunk. Az ember megvalósulásának az útja. Emberi életet e nélkül nem lehet élni. Az ember élete megvalósul, hogyha ez az új szeretet határozza meg a gondolkodását, a magatartását, emberi kapcsolatait. Testvérek, a mai világ válsága mind innen származik. Vagy a szeretetben kiteljesedik az életünk...

Mi mindenben akarunk kiteljesedni, mi mindenben akarjuk magunkat megvalósítani! S a világ ajánlgatja: hogyha ezt választod, akkor csodaéleted lesz, és ha ezt, akkor megint. Sajnos a gyerekeknek ma különösen szórja ez a modern világ az ajánlatokat és akarja elhitetni az emberekkel, hogy mindenkinek minden sikerül, amit megálmodik. Legyünk reálisak, keveseknek sikerül. Viszont mindenki emberhez méltó életet szeretne élni. Csakhogy ez az ára, nem lehet e nélkül teljes emberi életet élni, talán így is mondhatnám, isteni indíttatású, égi, egy kicsit a földből kiemelkedő gondolkodással és magatartással.

Kedves Testvérek! Hát ez az új szeretet, amit Jézus mondott: szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Csak Jézusra kell figyelni, és aki ezt a krisztusi utat követi, az Istent szereti, a másik embert szereti, és annak az élete áldás. És a föld is ezek által lesz megáldott, ezek által a gondolatok és cselekedetek által, ezek által az emberek által, akik így élnek.

A baj az, hogy ennyien vagyunk. Ez a baj, mert mindenki az igazságot emlegeti, de maga igazságtalan. Mindenki az életet emlegeti, közben a halál kultúráját bontakoztatja azzal, hogy csak önző módon magának él. Ebből a világból csak akkor tudunk kiemelkedni, ha sokan vannak olyanok, akik ezt a krisztusi, isteni, égi szeretetet elsajátítják, és eljut a világ oda, ahogy az első keresztények idején – és éppen ott, Szíriában, ahol szétverték a kereszténység bölcsőjét, ott kezdődött Európa szétverése azzal, hogy a Szíriában született kereszténységet szétzilálták –, mert abban az időben az első keresztények életét látva a pogányok csodálkoztak és meg is fogalmazták a csodálatukat, amikor azt mondták: nézzétek, hogy szeretik egymást!

Kedves Testvérek, egymást kell szeretni, nem azokat, akik nincsenek itt, nem azokat, akikkel sose találkozunk. Akikkel összetartozunk, azokkal ezekben a kapcsolatokban kell egy ilyen nagy átalakulásnak lenni, és akkor egyre többen lesznek nem azok, akik elhagyják az Istent, akik elhagyják az Egyházat, akik üldözik a keresztényeket, hanem azok, akik ezt a közösséget éltetik azáltal, hogy ők is csatlakoznak. És ez a világ jövője, ez az igazság kultúrája, ez az élet kultúrája. Minden, ami ezzel ellenkezik, az az igazságtalanságnak és a halálnak a világa. Éljük új világban új életet.

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Ezt a szentmisét azokért ajánlottam fel, akik ezt az igazságot már fiatalokkorban megismerték, aztán elhagyták. Kevesek maradtak, nem egyszerű ebben a pogány világban kitartani az igazság mellett. De hát ilyenkor lehet megmutatni, hogy ki mit ér. Szeretném ezek közül a hűségesek közül egy-kettő emberre felhívni a figyelmet, akik itt a gerincet alkotják, akik még mindenek ellenére maradnak. Az egyik a Gábor, a Judittal együtt természetesen. Jövő szombaton nagy ünnepük lesz, házassági évfordulójuk, az 50., és itt, ebben a kápolnában szombaton 11 órakor értük imádkozunk. Ők kitartottak, menjenek végig ezen az úton. Nem érdemes váltani, azok is megbánják, akik váltanak, mert kiderül mindig, hogy az az út, amelyen az ember önmagát keresi, az biztos, hogy a gödörbe vezet.

És nem véletlenül választottam ezt a kis könyvet. Minden karácsonyra egy olyan könyvet igyekszem választani, ami aktuális, az idei karácsonyon ezt tartottam a legaktuálisabbnak. Döbbenetes volt számomra, hogy a kápolnába járók közül nagyon sokan oda se fűttenetnek. Kis könyvecske, csak ugye a nagy meg a kicsi, az sajátos kategória. Néha a nagy nem ér semmit, a kicsi meg mindent. Ezért is örültem annak, hogy ma, Húsvét 5. vasárnapján ebből a könyvből olvastak fel a rádióban. Mert ezért is választottam ezt a könyvecskét, mert válságban van az európai kereszténység. Persze a válság bennünk van, nyilvánvaló. Sohase késő, most olyan időket élünk, amikor nagyon nagy szükség van ezekre az égi támogatásokra. Mert a földön úgyse fog támogatni senki. Ezért ne legyünk megalkuvók sohase.

+ *Á L D Á S* +